

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Av. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 451 03 75 i 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça del Mercat, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon i Fax: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTORA: Assumpció Maresma.
CAP DE REDACCIÓ: Joan Vila i Triadú.
REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Miquel Alberola, Vicent Lafora, Joan Morales, Ignasi Pellicer, Jordi Sebastià, Rafa Gil (*Fotògraf*) i Xelo Tortosa (*Secretària de redacció*).

REDACCIÓ DE BARCELONA: Oriol Malló, Pere Martí, Eduard Voltas i Mercè Montoliu (*Secretària de redacció*).

REDACCIÓ DE PALMA: Miquel Payeras.
CORRESPONSALS: Francesc Robert (Andorra), Pere Codonyan (Perpinyà).

RÚBRIQUES: Jordi Ballo, Ramon Barnils, Pere Calders, Fàbia Estapé, Vicent Parat, J. J. Pérez Benlloch, Ferran Torrent.

COL·LABORADORS: E. Aguilera, J. Alandes, S. Alcalà, A. Alfaro, F. M. Anton, L. Bonada, F. Bueno, F. de P. Burguera, X. Bussé, J. A. Benach, F. Caballero, R. de la Calle, A. Castel, E. T. Climent, J. Comellas, A. Cort, S. Curella, M. Domínguez, X. Duran, M. Ferrando, L. Ferri, V. Franch, X. Fuster, C. Gàmez, J. L. Guarnier, D. P. Grau, A. Guasch, J. M. Játiva, J. M. Lloró, J. Marí, X. Mínguez, J. F. Mira, J. Morell, J. M. Oleaque, M. Ollé, T. Picazo, M. Porta Perales, P. Quintana, A. Reig, J. Reus, M. Serra, J. L. Sirera, M. Soler, M. Vicent, E. Vizcarra.

COL·LABORADORS GRÀFICS: J. Celià, S. Llosà, D. Orrit, C. Puértolas.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia), Rosa Serrano (Documentació).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Salva Martínez, València. Tel.: (96) 352 48 69.

Molas-Batalla. Carrer d'Aribau, 15. 08011 Barcelona. Tels.: (93) 453 20 31-453 32 10. Fax: (93) 453 14 08.

SUBSCRIPCIONS: Quica Sena.

ADMINISTRACIÓ: Susanna Alacreu, Pilar Martí.

PRODUCCIÓ: Josep Agustí i Jem Cabanes (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Rosanna Puchades (Textos).

DISSENY DE PORTADA I GRÀFICS: Víctor Navarro.

TRACTAMENT ELECTRÒNIC D'IMATGES I FOTOMECÀNICA: Jemagraf, SL.

IMPRESSIÓ: Rivadeneira, SA.

DIPÒSIT LEGAL: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

Una revisió necessària

El pacte social s'ha convertit, darrere del debat sobre la cessió de l'IRPF i, en definitiva, sobre la reestructuració econòmica de l'Estat, en el segon foc capaç d'escalfar la tador fins a temperatures d'ebullició. El president del Govern espanyol ha demanat a les dues centrals sindicals majoritàries, CC.OO i UGT una demostració de pragmatisme i responsabilitat, consistent, ni més ni menys, que a assumir el poc lluit paper d'encarregar-se de frenar el creixement dels salaris, és a dir, del poder adquisitiu dels treballadors. Tant CC.OO com UGT demanen una clara contrapartida a canvi: la garantia de creació de nous llocs de treball. González, fins ara, no l'ha donada.

A Madrid, la tensió és màxima ja que el Govern pressiona més que mai i els sindicats han de recórrer a totes les seues forces. I és precisament en aquest moments de màxima tensió quan convé vigilar la base i passar un examen a la situació real de les dues grans forces sindicals que tenen ara responsabilitats que no es limiten, ni de bon tros, als seus afiliats sinó que afecten un conjunt de la societat, aturats, jubilats, treballadors eventuais, molt més ampli.

En aquest número d'EL TEMPS, alguns sindicats petits llancen crítiques al model que les dues grans centrals han imposat i aquestes hi responen. Seria fàcil veure un senzill joc de protesta des de la marginalitat que no té representació contra les centrals que han aconseguit tenir-la però les denúncies efectuades són molt concretes i han tingut en ocasions ressò en sectors crítics de les pròpies centrals majoritàries: burocratització, desmobilització, excessiva institucionalització, tràfic d'influències... La sola existència d'aquestes denúncies, vinga d'on vinga, ha de servir per a fer un repàs a la realitat sindical de l'Estat que, ara ha de ser més neta i forta que mai.

Ni CC.OO ni UGT, amb trajectòries ben conegudes, han defugit la possibilitat de respon-

dre. Veure en aquesta confrontació un intent de deslegitimar les centrals més grans seria també una lectura molt simplista que la realitat desmunta. De l'exposició dels problemes no pot eixir més que una major claredat en la recerca d'un model sindical capaç d'encarar les exigències que demana Europa, però no sols la del lliure comerç, sinó també dels treballadors, principals víctimes de la crisi, davant uns grups de pressió empresarials o governamentals, cada volta més eficaços.

